

'האותיות הקטנות' השאיר אתכן עם טעם של עוד? בוודאי!
זה הזמן להתאהב בספר הבא בסדרה הלוהטת והכובשת
על האחים המיליונרים לבית קיין - 'דרימלנד'.

ענאים ונסיבות

דרימלנד

לורן אשר

לזון אשר

תנאים ונסיבות

מאנגלית: תם פרו

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

פליליסט

The Man — The Killers

I am not a woman, I'm a god — Halsey

If I Ever Feel Better — Phoenix

Glitter — BENEE

Enemy — Imagine Dragons, JID, & League of Legends

Wicked Games — Kiana Ledé

Fallen Star — The Neighborhood

Altar — Kehlani

Slow Dancing in a Burning Room — John Mayer

Trip — Ella Mai

Shivers — Ed Sheeran

Angels Like You — Miley Cyrus

Animal — Neon Trees

Unlearn — benny blanco & Gracie Abrams

Earned It — The Weeknd

safety net — Ariana Grande ft. Ty Dolla \$ign

Iris — The Goo Goo Dolls

Daylight — Taylor Swift

Someone To Stay — Vancouver Sleep Clinic

Great Ones — Maren Morris

Marry Me — Train

Paper Rings — Taylor Swift

לכל מי שנלחם מלחמה בלתי נראית.
אני רואה אותך.

פרק 1 איוורים

"זה פשע, לחגוג יום כזה לגמרי לבדך." קאל, החבר הכי טוב שלי ואח של הבוס שלי קוטע אותי. למרות חליפתו המקומטת ושיערו הבלונדיני הכהה, הוא גונב את תשומת ליבן של כמה מהמלצריות שחולפות על פני השולחן שלנו.

אני נועלת את מסך הטלפון שלי ומכריחה את עצמי לחייך. "אני לא זאת שמתחתנת."

הוא מעביר מבט חטוף על פניי. "לא, אבל את המושכת בחוטים שהשיגה את הבלתי אפשרי."

"זה לא היה עד כדי כך מסובך."

"עכשיו אני יודע שמשהו לא בסדר איתך. יכול להיות שאת... עצובה שדקלן מתחתן?" קולו שקט מהרגיל.

צחוק פורץ מתוכי. "מה? לא."

"אז מה קרה?"

ראשי נשמט, וכמה תלתלים מקורזלים נופלים על עיניי. אני מעבירה את ידי על השמלה כדי להחליק כמה קמטים בלתי נראים. בד הלכנדר העליון בולט בצבעו על עורי השחום, משווה לי מראה עליז בהרבה ממצב רוחי האמיתי. "הרגע קיבלתי אימייל, לא התקבלתי לתפקיד."

"שיט. אני מצטער לשמוע. אני יודע כמה קשה עבודת על המצגת לריאיון."

אחרי חודשים של עבודה על מצגת למחלקת כוח אדם של חברת קיין, הם דחו את בקשתי לעבור תפקיד. זה כואב יותר משזה אמור לכאוב. אומנם לא בדיוק כיוונתי גבוה, זאת הייתה רק משרה התחלתית במחלקת כוח האדם, אבל היה לי רעיון טוב עם עתיד מבטיח. רעיון שהיה יכול להועיל לאינספור דיסלקטיים התקועים בשגרה תאגידית. התוכנית שלי יכולה הייתה לקדם את החברה, אילו רק היו נותנים לי הזדמנות.

את יכולה לנסות שוב בפעם הבאה.

אני מחייכת, שפתיי רועדות. "זה כנראה לא נועד להיות."

"זה נשמע כמו בולשיט, אם את שואלת אותי."

אני צוחקת. "זאת האמת. לפחות דקלן מעולם לא גילה על זה. אתה יכול לתאר לעצמך מה היה קורה אילו הייתי מספרת לו ואז לא מקבלת את העבודה? הוא בחיים לא היה נותן לי לשכוח את זה."

"באמת יש לו נטייה לשמוח לאיד."

"בגלל זה המסיבה." אני מצביעה על קשת הבלונים העצומה, מחייכת חיוך רחב.

קאל מרים גבה למראה שלט הניאון עליו מהבהבות המילים היא אמרה כן. "מעורן. הוא יאהב את זה."

אני מעפעפת בריסיי במתיקות מעושה. "בסך הכול תכננתי מסיבה בדיוק כמו שביקש ממני. הוא היה אמור לציין בדיוק איזה מין אירוע הוא רוצה."

"תזכירי לי אף פעם לא לעלות לך על העצבים."

"יש לי תוכנית שלמה ליום שזה יקרה."

קאל מזייף רעד. "איפה המיועדת?"

"דקלן רצה להיפגש איתה לפני ההכרזה."

עיניו נפערות. "למה לעזאזל הרשית לו לעשות את זה?"

"אממ... כי הוא עדיין לא פגש אותה?"

"בדיוק! זאת הסיבה שזה רעיון נורא!" קאל מעביר את ידיו בשיערו הגלי והמלא.

"אתה חושב שהוא ישכנע אותה לשנות את דעתה?"
"מההיכרות שלי עם אחי, לא יידרש לכך יותר מדי שכנוע."
"היא חתמה על החוזה. זה סגור."
"אם את אומרת..." הוא מושך בכתפיו.

"אולי כדאי שאבדוק מה מצבם." אני פונה לעבר המעליות.
קאל משלב את זרועו בשלי. "לא. לך יש ערב חופשי."
"אבל –"

"את כנראה צורקת. דקלן לא יסכן את הכול ולא יעשה עכשיו משהו טיפשי. אפילו הוא יודע מתי לרסן את עצמו."
"עכשיו אני יודעת שאתה משקר."

הוא מגחך. "קדימה. בואי ניכנס ונחכה לדקלן. רק תחשבי כמה הוא יצטרך להתאמץ כדי לא להזעיף פנים, ובכל זאת ייכשל. לעזאזל, לא נראה לי שראיתי אותו מסתכל על אדם אחר בלי להחמיץ פנים מאז –" הוא עוצר את עצמו.
"מאז?"

הוא לא מביט לי בעיניים. "מאז ומתמיד. אני בטוח למדי שהזין שלו משופשף תמידית כי הוא עושה ביד כל לילה."
אני צוחקת וטופחת על כתפו. "שתוק! הוא הבוס שלי."
"זה לא הופך את זה לפחות נכון. אני מופתע שהאיבר הנדון עדיין לא נפל אחרי כל ההתעללות שהוא סופג."
אני מצחקקת שוב.

"קאלהן." מרעים קולו של דקלן.
כמה אורחים שעוד משתרכים מאחור ממהירים להיכנס לאולם הנשפים למשמע קולו של דקלן.

"הוא בהחלט יודע איך לפנות חדר," אומר קאל.
מעט השמחה שראיתי בעיניו של קאל נמוגה ברגע שדקלן נעמד לידנו בפנים זועפות. האווירה משתנה ומתקררת, ומבטו של דקלן קר כל כך עד שהוא מאיים לבטל את ההתחממות

הגלובלית. גופו המסיבי מסתיר לי את הלובי. הזרקור מאחוריו מבליט את תווי פניו החדים, מדגיש את גוון עיניו הכהה ואת זוויות לסתו.

בהשוואה למראה הזהוב של קאל, שיער בלונדיני ועיניים כחולות, דקלן מזכיר לי את החלק העמוק ביותר באוקיינוס – קר, אפל, ושקט באופן מטריד. כמו מפלצת שאורבת ובכל רגע עלולה לטרוף מישהו. משיערו הכהה ועד לזעף החקוק על פניו באופן תמידי, הוא משדר משהו שגורם לכל אחד להסתובב וללכת בכיוון הנגדי.

טוב, לכל אחד מלבדי. יש שיאמרו שהמשכורת שהוא נותן לי קנתה את נאמנותי, אבל זה לא נכון. אנחנו רוחשים זה לזו כבוד הדדי שעמד במבחן הזמן. נכון, החודשים הראשונים שעבדנו יחד לא היו קלים, אבל מחויבותי להיות עוזרת מוצלחת עזרה לי לסלול את דרכי אל מערכת היחסים שלנו כיום.

מסיבה כלשהי נוצר בינינו קליק, אף שאנחנו הפכים כמעט בכל מובן אפשרי. אני אישה שחורה. הוא גבר לבן. אני חייכנית והוא זעפן. הוא מתעורר מוקדם בכל בוקר ומתאמן, ואילו אותי בחיים לא יתפסו בחדר הכושר, אלא אם הלכתי לשם לקנות שייק בבית הקפה. גם אם נתאמן, לא נוכל להיות שונים יותר, אבל הקשר בינינו בכל זאת מצליח, בזכותנו. או, לפחות, בזכותי.

אני נעמדת בין האחים. "דקלן, מה אתה עושה פה בחוץ? כבר הגיע הזמן להכריז על האירוסים?"

דקלן מנתק את מבטו באיטיות מקאל, מוריד אותו אליי. רוב האנשים מתכווצים בפחד תחת מבטו, אבל אני זוקפת את גבי, נועצת בו מבט חודר, כמו שסבתא לימדה אותי.

"היא התפטרה."

אני ממצמצת. "מי התפטרה? מתכננת החתונות?"

"לא. האישה. בלינדה."

"בת'אני התפטרה?!"

קאל נראה מרוצה מעצמו, החוצפן.

דקלן לא טורח להסיט ממני את מבטו כשהוא מפוצץ את כל התוכניות שעמלתי עליהן בקפידה. "כן. היא." "לא יכול להיות." אני מסרבת להאמין שהוא הרס חודשים של עבודה קשה. למצוא אישה, שהייתה מוכנה להינשא לו ולהביא לעולם את הילד שלו כדי שיוכל להפוך למנכ"ל החברה ולזכות בירושה שלו, הייתה משימה בלתי אפשרית כמעט.

אם אסרב להאמין לו, זה לא ישנה את העובדות. "אני שונא להיות זה שאומר 'אמרתי לך'..." אומר קאל. "הכול באשמתך." אני מביטה בו בכעס. קאל מרים את ידיו באוויר. "לא! זאת לא אשמתי שבעיות ההתנהגות של אחי גדולות יותר מהזין שלו." דקלן מכה בעורף של אחיו. אני מתעלמת מהוויכוחים שלהם וצועדת במעגלים על השטיח. "היית צריך לברוח ולהתחתן כשהייתה לך הזדמנות." קאל מחסל את הכוס שלו וגונב מידי את חצי הכוס שנשארה לי. "אתה מדבר מניסיון אישי?"

נחיריו של קאל מתרחבים. הוא מאגרף את ידיו לצידו גופו, ואז נושם נשימה עמוקה, מאפשר לכעסו להתמוסס. הוא מפנה את תשומת ליבו אליי. "זאת הסיבה שסבא הוסיף את סעיף הירושה מלכתחילה. הוא ידע שדקלן לא מוכן להיות מנכ"ל וחשב שמשפחה תרכך אותו. כלומר, איך מישוהו כמותו יכול להעניק השראה להמונים אם הוא תמיד רוצה להרוס כל מי שנמצא סביבו?"

לסתו של דקלן נקפצת. קאל מרים אליו גבה בזלזול דומם. אני מצביעה על קאל. "תפסיק להתנהג כמו ילד ותשתמש במוח הגדול הזה שלך כדי לחלץ אותנו מהבלגן הזה." עיניו של דקלן כבר מרוכזות בי כשאני פונה אליו. "ואתה, תפסיק להוציא את הכעס שלך על כולם. העובדה שדפקת את זה לא קשורה אל קאל היא כולה קשורה אליך."

הוא רק נועץ בי את אותו מבט אטום שאני שונאת יותר מכל דבר אחר.

קאל נושף בבוז. "מובן שהוא דפק את זה. עדכון התוכנה האחרון שלו לא כלל מדריך שמסביר איך להתנהג כמו בן אדם." "שניכם חסרי תקווה," אני רוטנת בלחש כשאני לוקחת את הנייד שלי ומתקשרת לבת'אני. הטלפון מצלצל פעמיים ועובר ישירות לתא הקולי. אני מתקשרת אליה שוב, אבל הפעם השיחה עוברת מייד לתא קולי. "שיט!"

"אין תשובה?" קאל מעז להישמע משועשע.

"מה עשית?" אני מסננת לעברו של דקלן.

דקלן מוציא פיסת מוך בלתי נראית משרוול הז'קט שלו, כאילו זאת השיחה המשעממת ביותר שניהל היום. "היא לא התאימה לתפקיד." "ומה היית רוצה שאני אעשה עם המידע הזה, בהתחשב בעובדה שיש לנו פה מאה אנשים שמחכים לשמוע שאתה מאורס לאשת מסתורין כלשהי? כולי אוזן."

הוא מכווץ את עיניו ונועץ בי מבט, ואני מחזירה לו מבט כשידיי על מותניי.

קאל מצקצק בלשונו כמזכיר לנו שגם הוא שם. "גם אני רוצה לדעת איך זה יסתים. אבא ממש ישמח לשמוע על האירוסים הכושלים של דקלן."

אוי לא. אבא שלו אומנם לא מודע למכתב שדקלן קיבל מבריידי קיין, המפרט את הדרישות שעליו למלא כדי לזכות בירושה שלו, אבל הוא לא טיפש. לא סתם הוא הפך לאיש עסקים מצליח. אין לי ספק שאם הוא יקבל רושם קל שבקלים שהאירוסים האלה מזויפים, הוא ימהר וירוץ לעורך הדין של בריידי. ואם עורך הדין יאמין לו, דקלן יאבד הכול.

תחשבי, איידס, תחשבי. אני מנסה להתקשר לבת'אני פעם נוספת בתקווה שהפעם השלישית תצליח. ההודעה של התא הקולי בוקעת בבירור מהרמקול של המכשיר הקטן.

קאל שורק ומשמיע קול של פיצוץ. "ככה נשמע העתיד של דקלן כשהוא הולך לעזאזל."

"אין לך מקום אחר להיות בו? אולי באיזה בר עלוב?" דקלן אומר

ברוגז.

"למה לי לשלם על אלכוהול כשאני יכול לשתות בחינם על חשבונך?" קאל מחייך ומרים את כוס השמפניה שלו באוויר. אני מנסה להתעלם מהם ושוקלת את האפשרויות שלי. מה את יכולה לעשות? לוותר סופית?

לא. אני מסרבת להרים ידיים עכשיו. לא כשאני כל כך קרובה לעזור לדקלן להשיג את המטרה שלו.

את יכולה להתקשר לגיבוי שלך, אבל דקלן גרם לה לבכות – "אתה יודע, אייריס רווקה." חיוכו של קאל הופך אפל. "היא יכולה להיכנס לתפקיד הזה בטבעיות, אף אחד לא מכיר אותך יותר טוב ממנה."

"לא, דקלן מתרעם.

רגע.

כן.

אני!

זה לא כאילו שיש משהו שמונע בעדי מלתפקד כמחליפה. הרי אין לי חבר או מחויבויות קודמות כלשהן, ואני יכולה להחליף את בת'אני בקלות.

העובדה שאת יכולה לא אומרת שזה מה שאת צריכה לעשות. טוב, אם לא אני אז מי? נגמר לנו הזמן ונגמרו לנו הארוסות המתאימות.

אני פותחת את פי, אבל טאטי, מארגנת החתונות של דקלן, צווחת ועוצרת אותי. "הנה אתה! תהיתי לאן נעלם החתן המיועד." מהדהד קולה הצורם.

"המופע הזה שווה זהב." קאל מרוקן את כוס השמפניה שלי ונשען על השולחן בחיוך.

"איפה הארוסה שבקושי שמעתי עליה?" טאטי מנופפת בלוח שלה כבמטה קסמים.

אני שמחה שלא חשפתי את זהותה של בת'אני, רק במקרה שמהו כזה יקרה.

את לא באמת חושבת על חתונה. את אפילו לא אוהבת אותו.

אני לא צריכה לאהוב אותו. זה חוזה, לא סיפור אהבה.

דקלן קוטע את מחשבותי, "ביאט –

"קוראים לה טאטי, יקירי." אני מניחה את כף ידי על החזה שלו. גופו מתאבן, ואני טופחת עליו שוב, כאמרת: תתנהג בטבעיות.

גבותיו הכהות מתכווצות והוא מסתכל על היד שלי כאילו הוא רוצה לתלוש אותה מעליו, אצבע אחת בכל פעם. "מה את עושה?" נימת קולו כה חדה עד שהיא עוד עלולה להינעץ ישירות במסכה שגיבשתי בקפידה.

"חוסכת לך את הטרחה שתצטרך להציג אותי ולהסביר לה את הסיפור שלנו." אני שולחת לו את החיוך המתוק ביותר שבאמתחתי, בהתחשב בנסיבות.

את באמת עומדת לעשות את זה, אייריס? אומר לי קול ההיגיון.

אני לא יכולה לחשוב על אפשרויות אחרות.

אלה נישואים! זה לא משהו שתוכלי לצאת ממנו ברגע שתיבהלי.

אני משתיקה כל מחשבה שמנסה להתנגד לתוכנית שלי. אלה רק כמה שנים מהחיים שלי.

מה לגבי הדרישה להביא ילד לעולם?!

טוב, תמיד רציתי להיות אמא.

כן. בעוד חמש שנים!

לפחות ככה אוכל להתחיל את תוכנית החומש שלי קצת יותר מוקדם.

אני בולעת את הגוש בגרוני ומחזירה את תשומת ליבי לטאטי. אני יוצאת מבין זרועותי המאובנות של דקלן ואוחזת בידו. השרירים מתחת לחליפתו מתאבנים, ממש אפשר לראות אותם מתכווצים מתחת לבד הז'קט שלו.

נהדר. מאוחר יותר נעבוד על הרתיעה שלו מהמגע שלך. "טאטי, לא הייתי לגמרי כנה איתך בטלפון."

חיוכה מתעמעם. "אה."

"קצת היסטסתי להציג את עצמי בתור משהו מלבד העוזרת של דקלן לפני שפגשתי אותך פנים אל פנים. את מבינה, אני עובדת בחברת קיין לא מעט זמן ואת יודעת כמה מהר רכילות מתפשטת." היא מהנהנת ומצמידה את הלוח שלה לחזה. "כמוכן. אני מבינה."

"כל כך פחדתי מה אנשים יחשבו כשיגלו שאני יוצאת עם הבוס שלי, אבל אנחנו לא יכולים להמשיך להסתיר את זה. אנחנו לא רוצים להסתיר את זה." קולי נשבר קלות בלי כוונה.

הסימן היחיד שדקלן נסער הוא העובדה שהוא ממצמץ אליי פעמיים. מעולם לא ראיתי אותו ממצמץ פעמיים. לא כשעסקה שהוא שקד עליה במשך שנתיים התפוצצה לו בפרצוף ובטח לא כשסבא שלו נפטר.

זה... מטריד.

אני זוקפת את גבי ונפנית בחזרה אל טאטי. "אנחנו מוכנים לצעוד אל העתיד ביחד. אין שום סיבה שנמשיך לשמור את האהבה שלנו בסוד."

קאל מרים שני אגודלים לאישור מאחורי גבה של טאטי. מגיע לך אוסקר, הוא מבטא ללא קול, ואז מעודד את דקלן לחייך בעזרת שתי אצבעות משולשות.

פניה של טאטי קורנות ממש כשהיא רואה את ידינו השלובות. "וואו! אז זה בטח ערב חשוב בשביל שניכם, מהרבה סיבות." עיניה יורדות אל הקמיצה העירומה שלי.

"אה, נכון. הטבעת!" אני מייד מסתכלת על דקלן.

כל אחד יכול היה לראות את השריר בלסתו קופץ באותו הרגע.

מצטערת, דקלן, אני מונעת ממך הרס מוחלט של העתיד שלך, גם אם עכשיו זה לא נראה ככה.

דקלן מושך את ידו מידי. הוא שולף מכיסו טבעת פלטינה משובצת יהלום סוליטר יפהפה. אני מופתעת מעט מהטבעת האלגנטית. היא שונה בתכלית מהמפלצת המזעזעת שבחרתי לאשתי לעתיד, עובדה שרק מבלבלת אותי. האם הוא אסף את הטבעת הלא נכונה מהחנות?

ידעתי שלא הייתי צריכה לסמוך עליו עם משהו חשוב כל כך, אבל הוא התעקש.

טאטי מרימה גבה בשאלה דוממת, מושכת אותי מייד להווה. "ביקשתי מדקלן לשמור עליה בשבילי כי אנחנו צריכים להקטין אותה. היא פשוט עפה מהאצבע שלי כשקפצתי עליו מרוב אושר שנייה אחרי שהוא הציע לי."

"אוי, לא!" טאטי קוראת בעצב. קאל נכנס לטווח הראייה של טאטי. "אמרתי לאחי שזה רעיון רע, להציע נישואים באמצע סופת גשמים, אבל הוא התעקש שזה הרגע המושלם כי אייריס אוהבת סופות." "אף פעם לא ראיתי מישהו יורד על הברכיים בכזאת מהירות." אני קורצת אל טאטי ולחייה מאדימות.

הקמט במצחו של דקלן מעמיק, וזה גורם לי לצחוק. "הוא כמעט קרע את נעלי הטום פורד שלו כשרדף אחרי הטבעת. אחי בחיים לא נכנס לפאניקה ככה, טוב שהוא מצא אותה לפני שהיא נפלה לביוב." קאל כרך את זרועו סביב כתפיו של דקלן, וזה מייד הדיף אותו מעליו.

"צילמתם את זה? אני אשמח להראות את הסרטון לאורחים!" קורנת טאטי.

העורף שלי מתלהט. "אה, לא. ההצעה של דקלן הייתה ספונטנית. זה היה כל כך רומנטי –" אני שואפת שאיפה עמוקה כשהשטן אווז בירי השמאלית ועורי מצטמרר. הוא מעביר את ידו על אצבעותיי ועונד את הטבעת על הקמיצה שלי.

"אה, תראי! היא בכל זאת מתאימה!" טאטי סופקת כפיה בשמחה. אני יכולה להישבע שיש לה רק שתי רמות ווליום – קולנית ומחרישת אוזניים.

"הוא בטח מצא קצת זמן בלוח הזמנים העמוס שלו להצר אותה." לחיי מתלהטות.

דקלן מושך קלות בטבעת ומוודא שאינה רופפת, לפני שהוא תוחב את ידו בחזרה לכיסו.

אני מעבירה את אצבעי על היהלום ומושכת קלות בטבעת. היא לא זוה ממקומה. אני מכחכחת בגרוני ומכריחה את עצמי לחייך. "נראה לי שהיא תקועה."

מי היה מאמין שהאצבע של בת'אני תהיה צרה משלי. מה הסיכוי שמשוהו הערב ישחק סוף-סוף לטובתי?

"תקועה בכמה מובנים." קולו כה שקט עד שרק אני שומעת אותו. משוהו בתהומיות של קולו מעביר בי צמרמורת נוספת. הוא מתרחק ממני ואני נושמת עמוק.

הוא מסדר את ז'קט החליפה שלו. "הגיע הזמן להתחיל במופע הזה."

מופע. לא יותר, לא פחות. נישואים מזויפים שנועדו להציל את הבוס שלי מלאבד את כל מה שהוא עמל עליו כל חייו.

המחשבה מעבירה בי גל פאניקה נוסף, חזק מאי פעם. אני מנסה לספר לעצמי שאלה נישואים על הנייר בלבד, אבל שום דבר לא מרגיע את פעימות ליבי המהירות.

מבטו של דקלן מתנגש בשלי, כאילו הוא יכול להבחין בחרדה ההולכת וגוברת שלי. אני מתרסקת אל קרקע המציאות ומגלה שהיכולת שלי לנשום הולכת ופוחתת בכל שנייה שחולפת.

הרגע התנדבתי לעזור לדקלן – לטוב ולרע.

עד שהמוות יפריד בינינו.

פרק 2 דקלן

"אני רוצה לשוחח עם אדוסתי בפרטיות לרגע." המילים מתחככות בלשוני כמו נייר זכוכית.

עיניה של אייריס פוגשות את שלי. הן נפערות ואז עוברות אל קאל בתחינה דוממת לעזרה. יכולתה לקרוא אותי כמו מכונית פוליקרף בדרך כלל הופכת אותה לעובדת יעילה, אבל עכשיו זה סתם מטורד.

קאל פוער את פיו, אבל המבט שלי גורם לו לסגת באיטיות. "אני אראה את שניכם בפנים." הוא מצדיע ברפיון לאייריס ונכנס לאולם הנשפים.

מתכננת החתונות בודקת מה השעה. "אני אחזור לאסוף אתכם בעוד חמש דקות. אל תיעלמו לי שוב." היא קורצת אלינו ואז ניגשת אל המטבח.

ליכי הולם בחזי ואני מנסה לנשום שלוש נשימות עמוקות כדי להאט אותו.

אתה זה שאמר לה למצוא לך מישהי עם שני כרומוזומי איקס שמסוגלת להתרבות. אתה האשם היחיד פה.

כבר מזמן חציתי את נקודת האל-חזור. לא עלה על דעתי שאייריס

תפנה לפתרון כזה בלי לקבל אישור ממני. זה רעיון נורא שמסכן את כל מה שבנינו יחד לאורך השנים.

תידגע.

אחת... שתיים...

על הזין שלי.

"מה לעזאזל עבר לך בראש?"

אייריס אפילו לא נרתעת מנימת קולי, אם כי שפתיה המלאות מתכווצות במורת רוח. "אני מצילה לך את התחת, זה מה שעבר לי בראש."

"זה לא נראה ככה."

"תרצה שאקבע לך בדיקת עיניים? שמעתי שהראייה מידרדרת עם הגיל." היא נוהגת לצחוק על כך שאני מבוגר ממנה בשתיים-עשרה שנים, רק שהפעם הבדיחה לא עולה יפה.

עיניי מצטמצמות לכדי חרכים. "אל תבחני אותי."

"ואתה אל תעז להסתכל עליי ככה." היא מניחה יד כהה על מותנה, כמתכווננת לקרב. היהלום על אצבעה בולט על רקע עורה הכהה ומושך את תשומת ליבי אליו. "אלמלא הייתי מתערבת, היית צריך להסביר לחדר של מאה אורחים למה אין לצידך ארוסה מסמיקה. מה היית מספר לכולם? שהיא הלכה לאיבוד בדואר?"

"לא." אני חורק שיניים. "אם כי כלה בהזמנה נשמעת לי כמו חלופה מועדפת כרגע."

עיניה הכהות כמעט נוצצות. "תתמודד עם המציאות. נגמר לך הזמן ונגמרו לך האופציות."

"זה ברור." אני מעביר עליה את מבטי.

משהו מבזיק עמוק בעיניה ומייד נעלם. היא זוקפת את סנטרה קלות בהתרסה ומביטה לתוך עיניי. "אתה בהחלט יודע איך לגרום לבחורה להרגיש מיוחדת."

"מיוחדת זאת המילה האחרונה שהייתי משתמש בה לתאר אותך." זאת מילה פשטנית מדי בשביל מישהי כמוה.

היא נאנחת ומשליכה את זרועותיה באוויר. "אני לא יודעת למה חשבתי שזה רעיון טוב."

"כמוני כמוך. מה בדיוק המניע שלך פה?"
 "אני מחבבת אותך מספיק בשביל לרצות להציל אותך מעצמך. בטח יש לי חוסר איוון כימי כלשהו במוח, הפסיכולוג שלי ישמע על זה ביום שני."

אני ממצמץ אליה. "אל תגידי לי שאת מתחתנת איתי מטוב ליכך?"

גבותיה הכהות מתכווצות והיא מזדקפת. "ואם כן?"
 "תפסיקי עם ההצגה. דברים כאלה קיימים רק בסרטים של דרימלנד."

שפתייה נפשקות. "זאת לא הצגה, אבל עם איך שאתה מגיב, הלוואי שהייתי מעמידה פנים."

משהו בכל העניין הזה לא נראה לי הגיוני. למה שאייריס תתנדב פתאום להיות אשתי אחרי חודשים של חיפושים אחרי המועמדת המושלמת?

כי היא לא רוצה לראות אותך מתחתן עם מישהי אחרת, נשמע קול קטנטן בראשי.

לא יכול להיות שהיא... לא. אין סיכוי.

או שיש סיכוי?

זה יסביר את ההתנהגות הבלתי צפויה שלה. אני עוקב אחרי מבטה ורואה שהיא בוהה בטבעת האירוסים. היא מעבירה את אצבעה באיטיות על שפת היהלום. אולי אפילו כהערצה.
 פאק.

משיכה היא דבר אחר. התאהבות, לעומת זאת, היא משחק קטלני שאין לי שום עניין לשחק בזמן הקרוב.

השיניים שלי שוחקות אלה את אלה. "את עושה את כל זה כי את מאוהבת בי בסתר?" המילים בוקעות מפי במהירות. ליבי פועם בחוזקה בין צלעותיי, נאבק למצוא דרך החוצה.

לא שקלתי את האפשרות שהיא מרגישה כלפיי משהו מעבר

לאדישות. לעזאזל, היו מיליון סיבות בגללן בכלל לא רציתי לשקול את זה, אבל הסיבה העיקרית הייתה שהיא העוזרת האישית הטובה ביותר שאי פעם הייתה לי. אני לא יכול לאבד אותה. במיוחד לא כשהיא חלק חיוני בתוכנית שלי להשתלט על התפקיד של אבי.

המחשבה מתרסקת לאלף חתיכות כשאיריס מתכופפת קלות ומפטירה צחוק גועלי במיוחד. בשלוש השנים שביליתי בחברתה, מעולם לא ראיתי סדק כלשהו בשפיות שלה. מי היה מאמין שכל מה שהייתי צריך לעשות כדי שתהיה לה התמוטטות עצבים מוחלטת הוא לענוד לה טבעת?

היא שולחת את ידה כדי למצוא משהו להישען עליו ואוחזת בדבר הראשון שידה משגת – וזה אני, ככל הנראה. כל שריר בגופי נקפץ, וחום מתקדם במעלה זרועי כאילו אני עולה בלהבות. אני נשאר זקוף כמו סרגל שעה שצחוקה הופך למין חרחור אסתמי.

במקום הקלה, התגובה שלה דווקא מערערת אותי קלות. בטני מתכווצת לנוכח הבזו שהיא מפגינה כלפי ההצעה שהיא עשויה לאהוב אותי.

אף אחד אף פעם לא יוכל לאהוב אותך. קולו של אבי מחלחל אל מחשבותיי ברגעים הכי לא נוחים ומעביר בגופי צינה.

אני מסיר את אצבעותיה מזרועי בזו אחר זו. "את עוברת משבר כלשהו?"

"לא, טמבל. ואני לא מאוהבת בך." היא צוחקת שוב ונשימותיה משמיעות צפצוף נורא בכל פעם שהיא שואפת. "אני עושה את זה כי אנחנו ידידים."

"אני אף פעם לא אהיה ידיד שלך." אני אף פעם לא ארצה להיות ידיד שלך.

שפתייה נמתחות בזעף. "שקרן. ידידים עוזרים לידידים כשהם חולים."

"אין לי מושג על מה את מדברת."

"זוכר כשהייתה לי שפעת?"

אני משלב את זרועותיי. "אני עדיין לא בטוח שזה מה שהיה לך."

"אז אתה כן זוכר!"

"רק כי הייתי צריך לשכור צוות ניקיון כדי לצחצח כל סנטימטר מהמקום."

"בסדר. מה לגבי הפעם שעזרתי לך כשהשתכרת בטיול עסקים?"

"בכלל לא רציתי שתעזרי לי."

"בקושי עמדת על הרגליים, וביקשת שאציג אותך בפני התאומה

שלי שלא ידעת על קיומה."

הסיבולת שלי לוודקה זהה לסיבולת שלי לאנשים – היא לא

קיימת.

"אתה הרבה יותר נחמד כשאתה שיכור. ביקשת ממני להשכיב

אותך לישון ולשיר לך שיר ערש."

"עכשיו אני יודע שאת משקרת. את אחת הזמרות הכי גרועות

שאני מכיר." שפתי מאיימות להתעקל בחיך, אבל במקום זאת אני

בוחר להעוות את פניי.

היא משליכה את זרועותיה באוויר. "אוקיי, טוב. שיקרתי. אבל לא

הייתי מסרבת אם היית מבקש! כי ידידים עוזרים לידידים."

אני מתפתה לשלם כל מחיר כדי למחוק את המילה ידידים

ממילונים באשר הם. לי אין ידידים. אני לא מעוניין בידידים. ואני לא

רוצה להיות ידיד של אף אחד, במיוחד לא שלה.

צחוקה הצרוד הופך למתקפת שיעולים. לפני שאני מצליח לעצור

את עצמי, אני מרים את תיק היד הקטנטן שלה מהשולחן ודוחף אותו

לתוך ידיה. "תטפלי ברעש המזעזע הזה."

היא מחטטת בתיק שלה בחיפוש אחר המשאף. "אתה דואג

לרווחתי?"

"מסיבות אגואיסטיות לחלוטין, זה הכול."

"ברור. איך יכולתי לשכוח." היא מחייכת מסביב לפתח המשאף

ואז שואפת את התרופה שלה.

"בואי נבהיר כמה דברים."

גבותיה מתכווצות ופיה נפתח, אבל אני משתיק אותה. "אם הייתי

נחמד אלייך בעבר, זה נבע אך ורק מתוך כבוד אלייך בתור העוזרת

שלי. אני לא מבזבז את זמני על דברים חסרי טעם כמו ידידיות, אז אם נראה לך שהייתה בינינו מערכת יחסים כלשהי, אפלטונית ככל שתהיה, זאת אשמתך, לא אשמתי."

בניגוד לרוב הנשים שבוכות בנוכחותי, אייריס רק מושכת בכתפיה בתגובה לתקיפות שלי. "כמה טיפשי מצידי לחשוב שאתה באמת מסוגל להרגיש משהו כלפי בן אדם אחר, חוץ ממורת רוח. אני מבטיחה לך שזה לא יקרה שוב."

"אני לא מרגיש שום דבר חוץ מרצון עז להשיג את מטרת העל שלי."

היא נאנחת. "בחיים יש עוד דברים חוץ מהרצון שלך להרוס את אבא שלך."

אני מתעלם ממנה כדי להציץ בשעוני, ומגלה שהזמן שלנו אוזל. "אני צריך לקבוע כמה כללים בסיסיים כבר עכשיו."

"כללים." עיניה נפערות עד קצה גבול היכולת שלהן.

"כל מבט." ליכי הולם בקצב לא סדיר ופעימותיו מחרישות את אוזניי. נשימתה נעצרת בגרונה כשאני מניח את ידי על לחייה. אגודלי מלטף את עורה הרך, עובר עליו שוב ושוב כאילו ביכולתי להטביע בה את שמי במגע בלבד. "כל נגיעה."

עיניה נעצמות. כל תא בגופי נואש לצעוד לאחור. להגדיל את המרחק בינינו, כי אסור לי לגעת בה ככה. זה מטשטש יותר מדי גבולות. אבל אני חסר תועלת כשאני שואף את ניחוח הקוקוס שלה, ריאותיי מוחות לנוכח הפלישה. "כל נשיקה... כולם שקרים." שפתיי מרפרפות על זווית פיה ואני מרגיש כאילו הגוף שלי התחשמל מכבלים להתנעת רכב.

עיניה נפקחות באחת ואני רואה את הסופה המשתוללת בתוכה. אני תוחב את ידיי לכיסים באדישות שעה שהחזה שלה עולה ויורד, ומפיה בוקעות נשימות נרעדות.

"אתה – אני – מה –" מילותיה מבולבלות בדיוק כמו מחשבותיה. היכולת שלי לשתק אותה אמורה להחמיא לי, אבל היא בעיקר מערערת את שלווה נפשי. המגע שלי לא אמור לעורר בה תגובה

שכזאת. לא אם היא הייתה כנה כשאמרה שהיא עושה את זה רק מפני שהיא חושבת עליי כעל ידיד.

אני מבקש להחזיר את השליטה במצב לידיי. להקים מסביבי מחסום כלשהו. "אין דבר שלא אהיה מוכן לעשות כדי לזכות בירושה שלי. תזכרי את זה כשתשכחי שמבחינתי זה בסך הכול משחק."

פיה נפתח אבל דבריה נקטעים על ידי אותו קול צווחני שירדוף אותי לעד.

"בסדר גמור, שניכם. האורחים כבר להוטים לפגוש את הבעל והאישה לעתיד." מתכננת החתונות מפריעה לנו. היא מכוונת את הלוח שלה לעבר הכניסה לאולם הנשפים כמו מפקדת בצבא.

"אתה מוכן?" אייריס אוחזת בידי. חיוכה הוא גרסה מדולללת של החיוך שהיא שלחה לקאל מוקדם יותר.

אני שותק, ברור לי שכל מה שיצא מפי כרגע יהיה שקר.

פרק 3 איוורים

"כולם, בבקשה תמחאו כפיים למר וגברת קיין לעתיד."
עיניי נפערות בתגובה להכרזה של הדייג'יי.

ככה אנחנו עושים את זה? ישר ולעניין?

את זאת שתכננה את זה ככה. עמוק בפנים אני בועטת בעצמי על
מסיבת האירוסים הגועלית. אילו ידעתי שאהיה במרכז תשומת הלב
הייתי בוחרת בהכרזה פשוטה ברשתות החברתיות.

ברכיי רועדות כשאני מעבירה את מבטי על הקהל. אני מיישרת
את רגליי ומצמידה אותן כדי שלא אפול. כמות בגדי המעצבים
שנאספו להם באותו חדר מחרידה, והחיוכים המזויפים שמרוחים על
פני האורחים עושים לי פריחה.

מבטו של דקלן מתנגש בשלי. עכשיו הוא נראה מהורהר ומבטו
אוצר בחובו מאה מילים.

"תנשמי עמוק." הוא אווז ביד השמאלית והחום מכף ידו מחלחל
לעורי. זה מטריד, העובדה שהוא יודע שאני בלחץ בלי שאומר לו.

את עובדת אצלו כבר שלוש שנים. מוכן שהוא יודע מתי את חרדה.

"אייריס ואני מתחתנים בסוף החודש."

בסוף החודש? זה בעוד שבועיים!

המוזיקה נפסקת. מישהו משתעל. אחד המלצרים שומט את המגש שלו.

האנשים מסביב מגיבים בכל מיני דרכים, כל אחת מהן מביעה הלם עז יותר מקודמתה. אני לא מאשימה אותם. חשבתי שלדקלן ולי יהיה חודש לארגן את האירוסים שלנו, אבל עכשיו נשארו לנו רק שבועיים. הדממה מחרישת אוזניים. הבטן שלי מאיימת לרוקן את תוכנה על רצפת השיש המבריקה, אבל איכשהו אני בולעת את המרה העולה בגרוני לאיטה.

את יכולה לעשות את זה.

"הפתעה!" אני אומרת בשמחה בתקווה לנטרל את הצהרתו הלא בדיוק מרגשת של דקלן. אני מושכת את ידי מאחיזתו ומרימה אותה כדי שכולם יוכלו לראות את טבעת האירוסים. היהלום מנצנץ במיליון צבעים ומושך את תשומת הלב של כולם לעבר הסמל של מר גורלי.

"ברוכה הבאה למשפחה, אייריס." רואן, אחיו הצעיר ביותר של דקלן מגיח מתוך הקהל. אומנם מרבית האנשים חושבים שהוא דומה לדקלן, עם צבע שיערו ומבטו הכהה, אבל בעיניי הם שונים בתכלית. כי בעוד רואן מפגין ניצוצות קלים של אנושיות, דקלן נעדר את החמלה שניכרת באחיו.

קאל מתפרץ מבין האורחים ומרים את המשקה שלו באוויר. "הטיפול המשפחתי קורה בערבי חמישי. אל תאחרי!"

כמה אנשים צוחקים ואיכשהו המתח דועך כך שאני יכולה לנשום שוב.

"שעה אחת ואנחנו הולכים," לוחש דקלן בזעף, בשקט, ככה שרק אני יכולה לשמוע אותו.

"רציתי להציע שנישאר לא יותר מחצי שעה, אבל אם אתה מתעקש."

הוא אינו מחייך, אבל אור ניבט מעיניו כשהוא מסתכל עליי. הוא נושף בחדות, ובמקרה שלו זה כמעט כאילו הוא באמת צחק. שנינו יודעים שבחיים לא נצליח לצאת מפה בתוך חצי שעה. לא כשדקלן

הוא הבן הראשון למשפחת קיין שעומד להתחתן מאז החתונה של סת' לפני שלושים שנה. ההכרזה הזאת משתווה בחשיבותה להודעה על ילד חדש שנולד לנסיך אנגליה, וכולם ירצו כמה דקות לדבר איתו.

אני לא יודעת מה דקלן עומד לומר, אבל הוא לא מקבל הזדמנות לענות לי מפני שאביו, סת' קיין, חוצה את הקהל כמו משה בים סוף. מורת הרוח שקורנת ממנו כה עזה עד שאדם חלש יותר ודאי היה מתמוטט ונופל על ברכיו.

הברכיים שלי ננעלות. ביליתי די זמן בחברתו כדי לדעת שהוא ניזון מחולשות של אנשים.

דקלן מזייף אדישות, מלבד לשריר הקטן בלסת שלו שקופץ. הוא מומחה בהסתרת רגשותיו, אבל לפעמים משהו בכל זאת עולה לפני השטח. לסתו מתהדקת קלות. ידו נקפצת לשבריר שנייה. עיניו מצטמצמות ומייד חוזרות להביט על הכול בקרירות.

"תירגע." אני רוכנת לעברו ומעבירה את ידי על ליבו ההולם

בפראות.

את לא היחידה שמפחדת. דומה שדקלן אנושי יותר משחשבת. "בן." סת' לא טורח להכיר בנוכחותי, כרגיל. מאחר שאני לא משרתת אף אחת מהמטרות שלו, אני לא קיימת. זה עד כדי כך פשוט. "אבא." דקלן מרכין את סנטרו.

שניהם דומים באופן מטריד, עם שיערם החום ומבטיהם החלולים, הכהים. אבל פה הדמיון ביניהם נגמר. אני בטוחה שסת' היה נאה בשלב כלשהו בחייו, אבל השימוש הכבד שלו באלכוהול הזקין אותו בדרכים שבוטוקס כבר לא יכול לתקן.

"אני מניח שמגיע לכם מזל טוב." סת' מחייך אליי בפעם הראשונה מאז ומעולם. הרגש המזויף שקורן ממנו בגלים מעורר בי בחילה. "לכן שלי יש מזל שאת בחיים שלו."

כן, בטח. האיש הזה לא יודע עליי כלום. אפילו אחרי שלוש שנים, הוא עדיין קורא לי איירין בכל פעם שהוא רוצה שאעביר את השיחה לדקלן.

"תשמור את ההצגה למצלמות." דקלן כורך את זרועו סביבי. ואם כי המחווה נראית רובוטית, אני מעריכה את יכולתו לנסות להקנות למצב הזה לגיטימציה. עם דגש על לנסות. הוא נוקשה יותר מהצוואר שלי בכוקר אחרי שאני שותה אחד מהקוקטיילים של סבתא, וכוס אחת מהם יכולה להפיל כל אחד.

"עצה מצוינת יחסית למישהו שמכבב בהצגה ברגע זה ממש." ידו של דקלן לופתת במותני באחיזת ברזל. "אתה אומנם מריר בכל הנוגע לאהבה, אבל זה לא אומר ששאר האנשים מרגישים כמוך."

הוא נושף בבזז. "אתה לא יודע דבר על אהבה." "אומרים שאפשר ללמוד הרבה מטעויות של אחרים, אז תודה לך על זה."

סדק מופיע בחיכוך הזאבי של סת'. זה קורה לשבריר שנייה ואני כמעט מפספסת אותו, אבל הכאב שמופיע במבטו מבלבל אותי. אל תאמיני לזה. הוא לא אמיתי.

"אתה לא יודע כלום על מה שאמא שלך ואני עברנו ואני מקווה שלעולם לא תצטרך לחוות משהו כזה בנישואים שלך." סת' סב על עקביו ויוצא מאולם הנשפים בלי להתייחס לאף אחד מסביבו. תם ונשלם הניסיון להיראות כמו משפחה מאוחדת ומאושרת בציבור.

מעטים הדברים שמפריעים לסת', אבל מפריע לו כשמזכירים את אשתו. קשה שלא לרחם על אדם שאיבד את אשתו לסרטן. אבל אז אני נזכרת ביחס הגועלי שלו לבניו וכל הרחמים שלי מתפוגגים. מישהו חדש מופיע לידינו וקורא בשמו של דקלן. "בואי נגמור עם זה," רוטן דקלן בלחש.

"לא חשבתי שיגיע היום שדקלן קיין יתארס." האיש מתעלם ממני לחלוטין כשהוא טופח על כתפו של דקלן ולוחש באוזנו. האורחים ניגשים לברך אותנו בזה אחר זה. כל אחד ואחד מהם מתעלם ממני ומתחנף לדקלן, עובדה שרק מוסיפה למרה שהולכת ומבעבעת עמוק בתוכי. מקור הבידור היחיד שלי הלילה הוא התנהגותו

המזויפת של דקלן עם כל אינטראקציה חדשה, אבל אפילו זה מתחיל לשעמם אותי כעבור שעה.
את יכולה להיות בלתי נראית וזה לא ישנה כלום.

הדי-ג'יי מבקש מכולם לפנות את רחבת הריקודים כשמנגינה איטית בוקעת מהרמקולים. אני מייד יודעת שאני בצרות.

דקלן כנראה שם לב, כי מבטינו נפגשים משני צידי האולם. בדרך כלל הייתי צוחקת למראה העווית הקטנה בשריר הלסת שלו, אבל מאחר שאני אמורה לשחק תפקיד בעיניו הזה בקושי יש לי כוח לחייך. הוא חוצה את החדר ואוחז בידי.

"אתה יודע לרקוד?" אני שואלת בקול שמגיע לאוזניו בלבד.
"מובן שאני יודע לרקוד." פניו של דקלן אומנם חסרות הבעה כמו בד ציור לכן, אבל ידו לופתת את שלי באחיזת חנק ומגלה לי בדיוק מה הוא מרגיש לגבי כל זה.
הוא שונא את תשומת הלב בדיוק כמוך.

אני מרגישה כאילו מישחו הצית אותי באש. מאה זוגות עיניים חודרות מבעד למסכה עליה שקדתי, והחרדה שלי רק מתעצמת כשדקלן מצמיד אותי אליו. אחת מידי גולשת מסביב לגבי, בזמן שהשנייה מחזיקה את ידי הרועדת כה חזק עד שהוא עוצר את מחזור הדם שלי. קצות אצבעותיו מרפרפות על החלק העליון של ישבני. ניצוצות מתפרצים על פני עורי לנוכח המגע ואני שואפת חדות.
"תפסיק לעשות את זה," אני אומרת מבעד לחיוך מעושה.

"לעשות מה?"

"תפסיק לגעת בי ככה."

"את ארוסתי," הוא עונה כאילו זה מסביר הכול.
ידו וזה ואני נאנחת בהקלה, אבל מייד נבהלת שוב כשהוא מושך אותי אליו עד שלא נשאר בינינו מרווח. זה רשמי, נשימה כבר אינה בגדר חובה.

"איזה מין ריקוד סלואו זה?"

"ריקוד סלואו שגורם לכולם לצלם אותנו."

פניי בוערות כשאני מעבירה את מבטי על החדר. "הו, אלוהים." הוא מחכך את אפו בראשי ואני בטוחה שאני עומדת לרחף בכל רגע. יחסית למישהו שלא מביע עניין במערכות יחסים, הוא מזייף אותן בצורה טובה מאוד. זה גורם לי לפקפק לחלוטין בקשר שלנו עד לרגע זה, כי איפה הוא הסתיר את הגבר הזה? ובעיקר, למה הוא הסתיר אותו?

מה זה משנה? זה בכלל לא אמיתי.

המחשבה מפכת אותי ובטני מתהפכת באכזבה. זאת בסך הכול הצגה שנועדה להתל בכולם. אולי נסחפתי בה לרגע, אבל אני צריכה לזכור למה הסכמתי לעשות את זה. זאת לא מערכת יחסים אמיתית. שום כמות של נשיקות במצח או נגיעות אינטימיות ישנו את זה.

היצמדי לתוכנית ולא תיפגעי.

אני חוזרת על המנטרה הזאת שוב ושוב בזמן שדקלן מזיז אותנו לצלילי השיר. כשהריקוד שלנו מסתיים, אני מרגישה חזקה יותר, מוכנה להפריד בין מציאות לבין דמיון.

אני יכולה לעשות את זה.

אני נאלצת לבלות עוד שלושים דקות בעמידה דוממת לצידו של דקלן עד שאני סוף־סוף יכולה ללכת לשירותים.

אני ממלאת את כפות ידיי במים קרים מהברז ומרטיבה את לחיי.

"יש לך את זה, אייריס. אל תתני להם להשפיע עלייך."

קל להגיד. אף על פי שאף אחד לא אמר לי משהו מעבר לשלום, כולם בכל זאת אמדו אותי כאילו הייתי עכבר מעבדה. כמות הנשים שבדקו מה שתיתי ואם הבטן שלי נפוחה מהיריון או מפסטה הייתה עצומה. מעולם לא הייתי מודעת כל כך לגזרה שלי, אבל מבטיהן החודרניים גרמו לעורי להתלהט מתחת לצעיף המשי שעטיתי.

הן לא חשובות. אני זוקפת את גבי, מתקנת את השפתון ויוצאת מהשירותים.

אני מתחילה ללכת לעבר אולם הנשפים כשמישהו אווז במרפקי ומערער את שיווי משקלי.

"כמה הוא משלם לך?" אבא של דקלן מסובב אותי אליו.

אני מושכת את זרועי מתוך אחיזתו. "אין לי מושג על מי או על מה אתה מדבר."

"אני מוכן להכפיל את ההצעה שלו כדי לשים סוף לאירוסים האלה."

עיניי נפערות. "סליחה?"

"המוח שלך לא יכול להיות עד כדי כך חלול."

"אז תדבר במילים פשוטות, אם נראה לך שקשה לי להבין את המחשבות הנשגבות שלך."

"דקלן בטח היה נואש אם הוא בחר דווקא כך מכל האנשים." החוצפה של האיש הזה! "אני אישה בת מזל. חתונה עם הבן שלך היא כמו סיפור מבית דרימלנד שמתגשם."

הוא משמיע קול עמוק בגרונו. "אל תחמיאי לעצמך. דקלן בסך הכול מתחתן איתך בשביל לקבל את הירושה שלו." "הוא מה?" קולי רועד בדיוק ברגע הנכון. "לא ידעת." הגבות שלו מתכווצות.

הוא בדיוק במקום בו רציתי אותו. "על מה אתה מדבר? הוא לא אמר לי מילה על ירושה." אני מרעידה את שפתי התחתונה והתוצאות פלאיות.

"הסיבה היחידה שהוא שם לך טבעת על האצבע היא כי הוא מעוניין במשרה שלי. בלעדייך, אין לו סיכוי להפוך למנכ"ל החברה."

אני ממצמצת פעמיים. "מה?"

צחקו המר מעורר בי רתיעה. "את לא באמת מאמינה שהוא מתחתן איתך מאהבה?"

"אם לא מאהבה, אז למה?" אני מניחה את ידי על החזה ונועצת

את ציפורניי בברד השמלה כאילו ברצוני לתלוש את ליבי ממקומו. אילו קאל היה פה, אני מניחה שהוא היה מעניק לי פסלון מוזהב על ההופעה. אולי דקלן אפילו ייתן לי העלאה במשכורת.

"בשביל מה את חושבת? בשביל ירושה. בלי אישה וילד אין לו סיכוי להפוך למנכ"ל."

"אתה רציני? מה הבעיה שלכם?" קולי עולה כאילו אני עלולה לפרוץ בבכי בכל רגע.

הוא טומן את ידיו בכיסים. "כן, לצערי."

"איך גילית את זה?"

גבותיו מתכווצות. "זה לא חשוב."

אני מרסנת את הרוחף לגלגל את עיניי. "יש לך הוכחה? אתה לא חושב שאני טיפשה מספיק להאמין לך במקום לארוסי?"

עיניו מצטמצמות קלות, כאילו הוא אומר שכן, הוא אכן חושב שאני טיפשה. לפחות ההנחות שלו לגביי עוזרות לי לצאת מהשיחה הזאת כשידי על העליונה.

"הוא ואני דיברנו על זה כשהוא ביקש את עצתי. ניסיתי להזהיר אותו לא לעשות את זה, אבל הוא לא הקשיב לי."

בום. תפסתי אותו. אין שום סיכוי שדקלן היה מדבר אי פעם עם אביו על הירושה, משמע שכל הנחותיו של סת' קיין מבוססות על השערות ותו לא. אני כמעט צוחקת לנוכח התגלית שלי, אבל אני עדיין לא מוכנה לצאת מהדמות. אני יותר מדי נהנית לשחק במניאק הגדול ביותר בשיקגו.

אני טופחת על פינות עיניי. "תסלח לי. אני מרגישה פתאום מאוד נסערת."

מר קיין מנענע בראשו, כאילו הבחירות שדקלן עושה בחייו באמת מגעילות אותו. בהתחשב בהיסטוריה שלו, אין לו כל זכות להרגיש ככה, אבל הוא משחק את תפקידו היטב. כמעט יותר טוב ממני. "הבן שלי צריך כבר לדעת שאסור לו לשחק ברגשותיה של אישה תמימה.

חשבתי שחינכתי אותו טוב יותר."

אני בכלל לא יודעת איך להתייחס להערה הזאת.

אל תתני לו להרגיז אותך. הוא בסך הכול מנסה להפחיד אותך ולגרום לך לבטל את החתונה.

אני זוקפת את גבי. "יש רק מישהו אחד שמשחק ברגשות שלי, ואני מסתכלת עליו ברגע זה. אבל תודה על המידע. אני בטוחה שדקלן ישמח לשמוע הכול על הניסיון שלך להרוס את האירוסים שלנו."

פניו מתעוותות לכדי משהו שכמו הגיח מסיט של ילד. "את חושבת שאת חכמה?"

"אני יודעת שאני חכמה."

"ניסיתי להציל אותך מנישואים חסרי אהבה אבל אני רואה ששניכם ראויים זה לזו."

"אני מאוד מקווה שכן, אנחנו מתחתנים, אחרי הכול."

"הוא לעולם לא יאהב אותך. הוא לא מסוגל לאהוב."

"אילו הייתי מעוניינת בעצה אבהית מהורה מזניח הייתי מתקשרת לאבא שלי." אני עוקצת אותו לאור כל החרא שהוא האכיל את הילדים שלו.

לסתו נקפצת. "זה לא הסוף."

אני שולחת אליו חיוך זוהר כשכמה מהאורחים חולפים על פנינו. "אני מאוד מקווה שלא. אני מאוד נהנית לראות אותך עושה מעצמך צחוק."

אני משאירה את אבא של דקלן מאחור להתבשל בחרא שהוא יצר.

"אבא שלך יודע" – זה הדבר הראשון שאני אומרת כשדקלן נכנס למכונית. האריסון, הנהג של דקלן, סוגר את הדלת ונכנס לתא הנהג הפרטי שלו.

הוא מטה את ראשו. "מה זאת אומרת, 'הוא יודע'?"

"בוא נאמר שהייתה לנו שיחה מלב אל לב אחרי שהוא דחק אותי לפינה ליד השירותים."

מבט הגועל שלו משקף את שלי. "תגידי לי בדיוק מה הוא אמר."

אני מפרטת את תוכן השיחה כולה, מכל מה שאביו הניח לגביי ועד להצעה שלו להכפיל את הסכום שאני מקבלת כדי שאבטל את האירוסים. דקלן לא אומר מילה עד שאני מסיימת את הסיפור שלי. "אין לו הוכחות."

אני פוכרת את ידיי בחיקי. "זה לא אומר שהוא לא יפסיק לחפש עד שהוא ימצא משהו."

"אז נעשה לכולם את ההצגה שהם כל כך נואשים לראות."

"אתה לא דואג שהוא יעשה משהו חסר היגיון?"

עינינו בוהקות למשמע קריאת התיגר. "אני אשמח לראות אותו מנסה. אין שום דבר שהייתי רוצה יותר מלהרוס אותו אחת ולתמיד." רעד עובר בגבי. "אז, מה התוכנית שלנו?"

"התוכנית שלנו?"

אני מנופפת בטבעת האירוסים שלי בפרצופו. "זה הופך אותך באופן רשמי לחבר בצוות."

השרירים בלסתו נקפצים. "את לא מבינה למה את מכניסה את עצמך כאן."

"אם להאמין לסיפורים של קאל, נראה לי שיש לי מושג."

"אני לא יודע מה קאל סיפר לך, אבל זאת גרסה מדוללת של האמת."

גבותי מתכווצות. "מה זאת אומרת?"

הוא מצמיד את שפתיו ודממה משתררת בינינו.

אני מגלגלת את עיניי. "בסדר. אני מעריכה את הדאגה שלך, אבל אבא שלך לא מפחיד אותי, אז האזהרות שלך הן סתם בזבוז אנרגיה." "כנראה יש לך משאלת מוות. אין לי הסבר אחר להתנהגות הלא רציונלית שלך."

אני צוחקת. "כמובן, אחרת בחיים לא הייתי מסכימה להתחתן איתך."

פרק 4 איוורים

"את מה?!" עיניה הכהות של אמא נפערות. היא סופקת כפיים כדי שלא תעביר אותן בשיערה המקורזל.

"היא אמרה שהיא מאורסת," סבתא עונה בקול ואז לוגמת מהקפה שלה בקולניות. הצמות המאפירות שלה זזות כשהיא מתקמט מחדש בכיסא הקש שניצב מולי.

"איך? איפה? למי? בפעם האחרונה שבדקתי אמרת שאת לא יוצאת עם אף אחד!" העור הכהה מסביב לעיניה מתקמט.

"זה מסובך." טוב, גם זאת דרך לנסח את זה.

אולי בכל זאת לא הייתי מוכנה לשיחה הזאת יום למחרת מסיבת האירוסים מהגיהנום.

"נו, אל תשאירי אותנו במתח. אני לא יודעת כמה זמן נשאר לי לחיות, ואם תמשיכי לגמגם ככה, כנראה שתערכי גם לווייה לפני החתונה," סבתא מוסיפה בפנים רציניות. היא כנראה הסיכה שהצלחתי לזייף אירוסים מול חדר מלא באנשים זרים במשך זמן כה רב.

"אין הרבה מה לתכנן, אנחנו נעשה חתונת בזק."
"סליחה?!" אמא שלי מתנשמת בכבדות ומעלימה את החיוך

מפניי. "לא, את לא. את התינוקת האחת והיחידה שלי ואני לא אתן לך להתחתן באיזה חדר אחורי של בית המשפט."
 "מה הבעיה עם זה? ככה אני התחתנתי." סבתא ממש נשמעת פגועה.

"זאת בדיוק הנקודה שלי, אמא," אומרת אמא.
 "המיקום היה נוח. לקחתי את התחת הנשוי הטרי שלי לרחוב בורבון ואבא שלך ואני בילינו שם כל הלילה."
 "אני יודעת טוב מאוד מה קרה ביום שנוצרת. אין צורך לטחון שוב את הסיפור הזה."

אני לא בטוחה איך שתיהן עדיין מתגוררות תחת אותה קורת גג ללא התיווך שלי. "אתן רוצות לשמוע את הסיפור שלי או שהייתן מעדיפות לצלק אותי לכל החיים?"
 "סיפור," הן עונות.

אני מתחילה לספר להן איך דקלן ואני הבנו מה אנחנו באמת מרגישים זה כלפי זה, בטיסה סוערת עם מערבולות אוויר מסוכנות לטוקיו. איך בכיתי כי הייתי בטוחה שאמות בהתרסקות מטוס, איך דקלן נישק אותי כדי שאפסיק לבכות. החלק הקשה ביותר בשקר שלי היה לספר להן ששמרתי את מערכת היחסים בסוד במשך שנה כי לא הייתי בטוחה שתחזיק מעמד.

העובדה שהשקר הזה היה הפרט האמין ביותר בכל הסיפור הייתה מצחיקה, בהתחשב בהיסטוריה שלי עם גברים.
 "את מנסה להגיד לי שאת מאורסת לדקלן קיין? מרצונך החופשי?"
 אמא שלי נחנקת.

"כל כך קשה לך להאמין לזה?"
 אמא מפסיקה לפסוע לרגע ומביטה בי. "לא. לא ממש, למען האמת."

לסתי נשמטת. "מה?"
 סבתא צוחקת. "נו באמת. בשנה שעברה לא באת בחג המולד כדי להיות איתו בטוקיו."
 "זאת הייתה עבודה."

סבתא צוחקת. "נכון. כולנו אוהבים לעבוד, מתוקה. חלקנו יותר מאחרים. ועדיף יותר מפעם ביום."

אני נחנקת מהקפה שלי. "חשבתי שהליכידו נחלש עם הגיל."
"יש לי מספיק זיכרונות לחיים שלמים."

אמא נאנחת בתסכול. "תרגישי חופשייה לקחת אותם איתך לקבר."
סבתא פורצת בצחוק.

אמא מתיישבת לידי ותופסת בידי השמאלית. היא בוחנת את הטבעת מכל הכיוונים. "את בטוחה שאין לך בעיה עם זה?"
אני מהנהנת. "כמובן."

שיקרת לאמא שלך ואת הולכת לגיהנום.

לפחות ככה דקלן ואת תישארו יחד גם בחיים שאחרי המוות.
"זה נראה כל כך..." אמא מתקשה למצוא את המילים הנכונות.
"פתאומי?"

"כן."

"זה... מקרה מיוחד. אני באמת אוהבת אותו." אני נאלצת לגייס את כל כוח הרצון שלי כדי לומר את המילים בפנים רציניות.
היא מטה את ראשה. אמא שלי תמיד ידעה איך להוציא ממני את האמת, כך או אחרת. אני נושכת את שפתיי כדי שלא אגיד משהו טיפשי.

כמו האמת, למשל?

אוי, תסתמו. אני מכריחה את ייסורי המצפון שלי להיות בשקט.
"הוא הבוס שלך."

"אני יודעת."

"הוא מבוגר ממך בהרבה."

"זה אמור להיות דבר רע?" שואלת סבתא. "כי בעיניי יש בזה רק דברים חיוביים."

אני לא מתמהמהת לשנייה. "אנחנו לא יכולים להחליט במי אנחנו מתאהבים."

אמא נאנחת. "לא. אנחנו לא יכולים."
צביטה של רגשות אשם לופתת את ליבי כמו פלצור. היא יודעת

בדיוק איך זה להתאהב במישהו שאסור היה לה להתאהב בו, ואני הייתי התוצאה הבלתי צפויה.

היא לוחצת את ידי בעידוד. "כל עוד את מאושרת, אני מאושרת בשבילך."

אני מהנהנת, כי אני מפחדת ממה שעלול לצאת מפי במקום זאת. אילו אמא ידעה את האמת המסתתרת מאחורי האירוסים שלי, אני לא בטוחה שהייתה תומכת בי. היא דאגנית מטבעה. אין לי ספק שתדאג אם תדע שקשרתי את גורלי בגורלו של גבר שבקושי מחבב אותי, שבקושי מחבב תינוק שהוא לא רוצה. היא לא תרצה שאחזור על הטעויות שלה, היא תרצה בשבילי יותר.

החרדה שלי מתעצמת כשסבתא פותחת את פיה לשאול, "אז, מתי נפגוש אותו?"

כשאני פותחת את דלת הכניסה שלי אני מוצאת את קאל נשען על המשקוף.

"את מתחמקת ממני," הוא אומר.

"אני בעיקר מתמודדת עם השלכות המעשים שלי." אני זזה מדרכו כדי שהוא יוכל להיכנס. כשהוא שם, החלל מייד נראה לי פי עשרה יותר קטן. הדירה שלי אומנם אינה מיוחדת בשום מובן, אבל כולה שלי, אחרי שנים של עבודה קשה ולמרות כל מי שהטיל בי ספק. הוא מנווט דרך שדה מוקשים של עציצים וצונח על ספת העור המהווה שלי. "למה עשית את זה?"

אני מתיישבת מולו ומצמידה את ברכיי אל החזה שלי. "כי אני מטומטמת."

"איך עוברים מלזרוק כל חבר שאי פעם היה לך לפני שהקשר נהיה 'אמיתי מדי', לחתונה עם אח שלי?"

"כשאתה מנסח את זה ככה, זה באמת נשמע לא מתאים לי."

הוא צוחק. "מה קרה לשבועה שלך להתנזר מגברים לתמיד?"

"טוב, תמיד זה באמת הרבה זמן כשחושבים על זה..."

"אומרת האישה שחשבה שזה שהחבר שלה לשעבר קנה לה מברשת שיניים משמע שהם 'מתקדמים מהר מדי'."

"זה שונה." נכון, ההיסטוריה שלי עם מערכות יחסים לא הכי יפה. תמיד הייתי זאת שמסיימת את הקשר לפני שהוא הופך משמעותי, כי הפחד שלי גורם לי קודם לפעול ואחר כך להתחרט. הדפוסים שלי לא הכי בריאים, אבל עד כה הם מנעו בעדי מלהפוך לאמא שלי. אני אוהבת אותה, אבל העובדה שהייתי עדה לנישואים הפוגעניים שלה לאבא שלי כל ילדותי, פיתחה בי סלידה מהמחשבה שאי פעם אהיה במקום שהיא הייתה בו. אהבה משמעה לאבד משהו שאני לא מוכנה לוותר עליו.

קאל מעורר אותי מהרהורי. "אה, זה בהחלט שונה. את מתחתנת. ומביאה תינוק לעולם. את עומדת להפוך אותי לדוד."

הבטן שלי מתהפכת. "אני יודעת שזה נשמע מטורף –

"זה באמת מטורף."

אני זורקת את ידי באוויר. "אז למה עודדת את זה?"

"כי לא חשבתי שבאמת תעשי את זה!"

הלסת שלי נשמטת, אבל אף מילה לא יוצאת מפיה.

הוא נאנח. "אחי הוא הגבר האחרון שכדאי לך להתחתן איתו."

הלחץ בחזי גובר. "למה?"

"כי הוא יפגע בך. זה כמו טבע שני בשבילו, וזה רק עניין של זמן עד שתמצאי את עצמך על הכוונת שלו."

"הדאגה שלך מתוקה, אבל מערכת היחסים שלנו היא לא יותר מחוזה משפטי. לא תהיה לו הזדמנות לפגוע בי."

זאת הסיבה שהסכמתי לכל הרעיון הזה מלכתחילה. אילו דאגתי מהסכנה שנשקפת ללב שלי, לא הייתי מסכימה. אבל חוסר העניין של דקלן במערכות יחסים והפחד שלי ממחויבות הופכים אותנו לזוג המושלם.

"את עלולה להתאהב בו."

אני צוחקת עד שדמעות עולות בעיניי. "גם אם דקלן ואני היינו

שני האנשים האחרונים בעולם, עדיין הייתי בוחרת בוויברטור שלי על פניו.
שפתיו של קאל מתעקלות בשאט נפש. "אני לא צריך לדעת את זה."

"זאת האמת!"

"אז איך את מתכוונת לעשות איתו ילד?"
"בעזרתו של מישהו בחלוק לבן." עדיין לא עברתי על החוזה שדקלן ניסח, אבל אני יודעת שהוא מעוניין שההפריה תבוצע במעבדה.
"ילד משותף ייצור ביניכם קשר שאי אפשר לנתק." הבעת פניו הופכת רצינית לרגע, והכאב בחזי מתעצם.
אני בולעת את הגוש שעולה בגרוני. "אני יודעת."
"אני מקווה שאת יודעת מה את עושה."
אני לא יודעת מה אני עושה. ממש לא. אבל במקום שאתן לחרדה לבלוע אותי חיים אני מיישרת את כתפיי ומתמודדת עם המציאות.
"נישואים יכולים להיות קשים, אבל אני מוכנה להשקיע בהם את כל מה שיש בי."
אני רק מקווה שלא אביט לאחור על הרגע הזה ואתחרט על כל בחירה שעשיתי בדרך.

לרכישת הספר המלא לחצי כאן